

Noah og akademilæreren ventede spændt på Emma, og de åndede begge lettet op, da hun kom tilbage på madrassen. Hun smilede til dem og sagde:

“Jeg fik afleveret halskæden tilbage til Valdemar.” Hun kiggede direkte på akademilæreren og fortsatte: “Nu behøver du ikke have det på samvittigheden.” Han smilede til hende, og det var tydeligt, at en lettelse bredte sig i hele hans krop. Emma fortsatte: “Jeg snakkede også med en kone, som var rigtig flink. Og jeg ordnede rosenkål.”

Hun grinede lidt.

Noah lyttede, men var også utålmodig.

“Skal vi ikke se at komme ind i næste spillefelt,” spurgte han hurtigt.

Han var meget spændt, ja faktisk nervøs, for det var jo ikke til at vide, hvor lang tid der var gået på pladsen foran Sorø Klosterkirke. Måske ville de komme for sent.

Emma forstod godt Noahs utålmodighed, og hun var også selv spændt på, hvordan det ville gå, og om de kunne få afleveret tangen på en måde, så drengen ikke fik skylden. Noah rakte ud og holdt om timeglasset sammen med Emma for sidste gang. I den anden hånd knugede han hårdt tangen. Det var nu, han endelig skulle have den afleveret.

De kendte nu suset og suget, og denne gang landede Noah og Emma også et sted, de kendte i forvejen. De sad igen under det store bøgetræ på pladsen foran Sorø Klosterkirke, og der gik ikke lang tid, før Saxo kom hen imod træet. Denne gang var de ikke bange.

Saxo virkede overrasket over at se dem med noget andet tøj på.

“Goddag!” sagde Emma. “Kan du huske, at vi har været her før?”

“Ja”, sagde Saxo. “Jo, vi aftalte jo at mødes her, når tidebønnen var færdig.” Han virkede lidt forvirret. “Men I har da fået noget andet tøj på. Har I ikke?”

Emma og Noah nikkede og ville sige noget, men Saxo fortsatte:

“Hvor var det, vi kom fra, da det ringede ind til tidebøn? Nå jo, jeg var ved at fortælle om Valdemar og Absalons fantastiske bedrifter.”

Det var tydeligt, at Saxo ikke havde tænkt sig at lade dem slippe for at høre, hvad han havde at fortælle. Det var også tydeligt, at det, Saxo fortalte om Valdemar og Absalon, var noget mere rosenrødt, end det Noah og Emma havde oplevet. Men Saxo var selvfølgelig også betalt af Absalon for at skrive historien.

Både Emma og Noah var utålmodige for at komme hen med tangen. Emma kunne godt se, at Noah var lige ved at sprænges. Hun gav et lille tegn til ham om, at han skulle gå alene derhen, men sendte ham også et strengt blik. Han skulle ikke ødelægge noget nu. Så fangede hun Saxos opmærksomhed med et spørgsmål, og Noah skyndte sig ned mod mændene, der arbejdede med at bygge kirken.

Tangen brændte i lommen. Nu skulle han altså af med den. Han gik lidt rundt og ledte efter drengen, men han kunne ikke finde ham. Til gengæld fandt han hurtigt manden, der havde beskyldt drengen for at stjæle. Og uden rigtig at tænke sig om, gik Noah over til ham og spurgte, hvor drengen var. Manden kiggede bare irriteret på Noah og svarede surt:

“Den lille tyveknægt er kommet ned i fangekælderen. Han vedkender sig stadig ikke sin skyld, men det skal han nok komme til. Der er ikke mange, der holder længe nede i den kælder.”

Han grinede lidt hånligt og sendte et indforstået blik til nogle af de andre mænd. Noah turde slet ikke tænke på, hvordan der var i sådan en kælder.

“Det er ikke ham, der har taget tangen.” Det fløj ud af Noah, og han stoppede ikke med det: “Det er mig!” Han tog tangen op af lommen. “Jeg har den her!” sagde han og viste den til manden.

Først blev manden overrasket og gjorde store øjne, så greb han hårdt fat i Noahs arm.

“Nå, ser man det.” Han kiggede ondt på Noah. “Du er altså den rigtige tyveknægt, og du har først modet til at sige det nu, hvor vi allerede har puttet Johannes i kælderen.”

Manden råbte højt, så andre også kunne høre det. Flere af arbejdsmændene begyndte at stimle sammen om dem.

Noahs mave snørede sig helt sammen. Hvorfor havde han ikke tænkt sig om, inden han talte? Han kunne jo have stukket dem en løgn. At lyve ville selvfølgelig være en synd i middelalderen, men han kom jo fra en anden tid, og der ville det da være ok med en lille hvid løgn.

I det samme kunne han se, at Saxo og Emma pressede sig ind i mængden af arbejdsmænd. "Her er den rigtig tyveknægt," råbte manden. "Vi må have Johannes ud af kælderen, og så kan ham her få pladsen i stedet."

Manden ruskede hårdt i Noahs arm.

Emma trådte frem og protesterede, men det nyttede ikke noget. Hun fik med det samme at vide, at hun skulle tie stille.

Manden førte Noah hen til en trappe i klosteret, der gik ned til fangekælderen. Dernede var der helt mørkt, kun lyset fra den åbne dør gav mulighed for at se lidt. Der lugtede helt forfærdeligt. Manden kaldte på Johannes, og efter lidt tid kom drengen frem. Det var tydeligt, at han var bange, men manden sagde hurtigt:

"Vi har fundet den rigtige tyveknægt. Du kan komme ud nu."

Noah blev stadig holdt godt fast af manden. Så hørte han Emma kalde. Han vendte lidt rundt for at se, om han kunne få øje på hende. Hun stod så tæt på, som hun kunne. Hun holdt timeglasset op, så Noah kunne se, at der kun var en lille bitte smule sand tilbage. Han åndede lettet op, og i det samme begyndte det at suse, og suget blev stærkere. Aldrig nogensinde havde han været så lykkelig for at mærke den følelse.